

אחרי מות (358)

וְלָקַח מְלֵא הַמַּחְתָּה גְּחִלֵי אֵשׁ (טז. יב)

פירש **אברבנאל**: המחתה רומזת ללב, והאש מן המזבח רומזת לתורה שנמשלה לאש, שנאמר: **"הלא כה דברי כאש"**. כף הקטורת רומזת למוח, וסממני הקטורת רומזים למחשבות ולהגיגים, לחקירות העמוקות והנשגבות בענייני אמונת ודעות. ורמזה התורה שהדרך הנכונה להתקרב לה' ולבוא אל הקודש פנימה, היא לשים את הקטורת על האש שמהמזבח, כלומר, לשעבד את המחשבה והחקירה אל יסודות הקדושה.

ספר "מעין השבוע"

וְנָמַן אֶת הַקְּטֹרֶת עַל הָאֵשׁ לְפָנָי ה' (טז. יג)

שלא יתקן מבחוץ ויכניס, להוציא מלבם של צדוקים שאומרים יתקן מבחוץ ויכניס (יומא נג). מנהיג יהודי אמיתי מבעיר תחילה בלבו את אש עבודת הבורא, ורק אז הוא מכניס את השלהבות גם ללבותיהם של אחרים. שהוא אומר לזולת דברים היוצאים מן הלב וממילא הם נכנסים ללב. ואילו מנהיג שוא מטיף לאחרים דברי מוסר ותוכחה, בזמן שלבו הוא רחוק מזה. רוצה הוא לתקן אחרים מבחוץ ורק לאחר מכן, להכניס את דבריו לעצמו, לא זו דרכם של חכמים *ספר "מעינה של תורה"*

גדולתם של "יקירי ירושלים"

וְשָׁלַח בְּיַד אִישׁ עֲתִי הַמְּדַבֵּרָה (טז. כא)

ומיקירי ירושלים היו מלווין אותו עד סוכה הראשונה (יומא סו:). נתבונן לרגע: אותם "יקירי ירושלים", היו בידם לשאוב קדושה וטהרה ממעמד בית המקדש בעבודת יום הכיפורים מתחילתו ועד סופו, ככל יתר הכהנים והעם שהיו אז בעזרה במעמד נורא ונשגב זה, שאין כמותו אלא פעם אחת בשנה. ובכל זאת, הם העדיפו לצאת מבית המקדש וללוות את המשלח את השעיר מחוץ לירושלים, כדי להנעים את דרכו ולהיות לו לצוותא. מאומה לא נודע על אישיותם של אלו שזכו לתואר "יקירי ירושלים", לא על גדולתם בתורה, לא על עבודתם, לא על מידותיהם מלבד זו: הצטרפותם לאדם שהולך את השעיר לעזאזל. חז"ל כל כך העריכו את אלו שבחרו לעשות כך, עד שנתנו להם את התואר "יקירי ירושלים", ללמדך שגדולה מידת החסד יותר מהשתתפות בעבודת יום הכיפורים!

ספר "כמוצא שלל רב"

וּבָא אֶהָרֶן אֶל אֶהֶל מוֹעֵד וּפָשַׁט אֶת בְּגָדֵי הַבַּד אֲשֶׁר לְבָשׁ בָּבָאוּ אֶל הַקֹּדֶשׁ וְהִנִּיחָם שָׁם (טז. כג)

דרש החתם סופר: למרות שמוכא בספרים שהבדידות היא מן המעלות הרמות, מכל מקום מעלה הגדולה מזו

וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה דַּבֵּר אֶל אֶהָרֶן אַחִיךָ (טז. ב)

בספרים הקשו, מדוע דוקא כאן הרגיש הכתוב: **"אֶהָרֶן אַחִיךָ"** ובשאר מקומות לא אמר זאת? ונראה לומר בדרך אפשר, כי בפרשת עקב כתיב: **"ובאהרן התאנף ה' מאוד להשמידו"**. ופרש"י, כי מחמת חטא העגל נגזר על אהרן שימותו בניו, אך כיון שמושה רבינו התפלל עליו, תפלה עושה מחצה, ונשארו אלעזר ואיתמר, ואיתא בגמרא (מכות כג): כיון שלקה הרי הוא כאחיק. שאף החוטא, אחר שנענש, נחשב אחיק. ולפי זה יש לבאר הכתובים: **"אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֶהָרֶן"**, לאחר שמתו שני בניו ונתכפרו לו עוון העגל, **"וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה דַּבֵּר אֶל אֶהָרֶן אַחִיךָ"**, כי כיון שנענש נתכפר לו, הרי הוא אחיק. ומעתה אמור לו: **"בְּזֹאת יָבֵא אֶהָרֶן אֶל הַקֹּדֶשׁ"**, **"בְּזֹאת"**, מחמת שמתו בניו והתכפר לו, יכול לבוא אל הקודש, ולשמש בכהונה גדולה לכפר על בני ישראל.

ספר "שיח הפרשה"

בְּזֹאת יָבֵא אֶהָרֶן אֶל הַקֹּדֶשׁ (טז. ג)

בתפילת מוסף של הימים הנוראים אומרים: **"ותשובה ותפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזרה"**, ובמחזור מעל המילה תשובה כתוב צום מעל תפילה כתוב קול, ומעל צדקה כתוב ממון. **"צום"** בגימטריא 136, **"קול"** בגימטריא 136, וגם **"ממון"** בגימטריא 136 הכל 408 גם הגימטריא של **"זאת"** 408. לפי זה דורשים הפסוק: **"בְּזֹאת יָבֵא אֶהָרֶן אֶל הַקֹּדֶשׁ"**, באיזו זכות בא הכהן אל הקודש לבקש כפרה על עם ישראל? **"ב'זאת"**, בזכות ה'צום קול ממון'. דבר זה מרומז גם בתוך פרק **"לדוד ה' אורי וישעי"** (תהלים כז) הנאמר על ידינו בחודש אלול: **"אם תקום עלי מלחמה בזאת אני בוטח"**, **"בזאת"**, היינו בתשובה, בתפילה ובצדקה. הם אלו שבכוחם לעזור ובהם יש לבטוח.

ספר 'זמתוק האור'

בַּעֲדוֹ וּבַעֲדֵי בֵיתוֹ (טז. ד)

ודרשו חז"ל (יומא ב.): **"בֵּיתוֹ"** זו אשתו. תמוה מאוד, הא כהן גדול אסור בבוגרת, ומאידיך הרי אין מענישין פחות מבן עשרים, וכיון שכן נמצא שאשתו אינה צריכה כפרה, ושוב לא נתקיים: **"וְכִפֹּר בַּעֲדוֹ וּבַעֲדֵי בֵּיתוֹ"**, זו אשתו. אך י"ל, דאע"ג דאינה בת עונשין, אפילו הכי צריכה כפרה, דומיא דמצינו בחייבי עשה, דאע"ג דאין עונשין אליהם, אפילו הכי יש להם חיוב כפרה. ואפשר עוד, ע"פ מה שכתב הצ"ח (ברכות לא: ד"ה ואמנם), דבחריף מענישים גם קודם הזמן.

ספר "המאור שבתורה"

אינם נרקבים, ומאיך הרשעים, שנמשלו כבהמות, אינם עומדים לתחיית המתים, כי גם עצמותיהם מתייבשות ונרקבות, וכלתה הנפש והלכה לה כרוח הבהמה. **רב רובין זצ"ל בספר "שנים מקרא"**

הלכה: שאלה: שוטה לדבר אחד. ישנו יהודי שהוא שומר תורה, מעט חלש וצונן, הוא תמיד יורד לבית הכנסת בשבת במעלית, ולא רצו לתת לו עליה. הצבור החליט שהוא שוטה לדבר אחד. הוא נעלב שלא נתנו לו עליה הלכו לרב **שטיינמן שליט"א** בשאלה מה לעשות איתו. **תשובה:** הרב **שטיינמן זצ"ל** אמר שיכול להיות שהוא שוטה לדבר אחד ולכן כשמבקש עליה צריך לבקש ממנו 500 שקלים עבור עליה. אם יטען שזה הרבה כסף סימן שהוא בריא ויש לו שיקול הדעת, ולא לתת לו עליה, אבל אם הוא משלם, הוא שוטה לדבר אחד ואפשר לתת לו עליה. **רב זילברשטיין שליט"א**

פתגם: החכם לא מחמיץ שום הזדמנות, הנבון גם יוצר אותם. **ספר "שמחלה"**

תקירה: זוטו של ים: היתר רק בדיני אבידה, מדין יאוש, או בדיני גזל שבכל התורה, שממון שאין שום אדם מקפיד עליו, אין בו איסור גזל. (קוטנרסי שיעורים ב"מ טז-ג ד"ה וז"ל: ריטב"א, ככל דיני גזל). **"קובץ יסודות וחקירות"**

סיפור: דין יורש: עני נכנס אצל גביר אחד ופשט ידו לנדבה: בת בוגרת יש לו ואין בידו להשיאה. נמכרו רחמי הגביר ונתן לו נדבה הגונה. לימים נודע לו לגביר, כי בתו של אותו עני נפטרה לפני כמה וכמה שנים. שלח מיד לקרוא לאותו עני והתמרמר עליו? למה היתלת בי והוצאת ממני במירמה נדבה בשביל בת שכבר אינה בחיים. נתן בו עינים צוננות ואמר: ואם בתי נפטרה, כלום אתה היורש שלה? על פי דין ועל פי יורש אני הוא היורש שלה, לא כן? **ספר "חד וחלק" חלק ב (דף פה)**

שבת שלום

יוצא לאור לרפואה שלימה, הדסה אסתר בת רחל בחלא קטי, אברהם ופאל בן רבקה, ברטה מסעודה בת לאה, חיים מאיר בן גבי זווירה, אליהו בן תמר, ראובן בן איזא, סשא בנימין בין קארין מרים, פליקס סעידו בן אטו מסעודה, ויקטוריה שושנה בת ג'ויס חנה, רפאל יהודה בן מלכה, שלמה בן מרים, שמחה ג'וזת בת אליז, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלמה, אלחנן בן חנה אנושקה, רישאר שלום בן רחל, נסים בן אסתר, מרים בת עזיזא, חנה בת רחל, דוד בן מרים, יעל בת כמונה, חנה בת ציפורה, ישראל יצחק בן ציפורה, יעל רייזל בת מרטין היימה שמחה. זיווג הגון: נעמי פנינה בת סנדרין אסתר, לאה בת רבקה, לאלודי רחל מלכה בת חשמה, ליוסף גבריאל בן רבקה, למרים בת רבקה. הצלחה לחנה בת אסתר וליונתן מרדכי בן שמחה ברכה זרע של קיימא ללבנה מלכה בת עזיזא וליאור עמיה מרדכי בן ג'יזיל לאוני. לעילוי נשמת: אליהו בן זרה, גיינט מסעודה בת ג'זיל יעל, שלמה בן מחה, מסעודה בת בלח, יוסף בן מייכה. מוריס משה בן מרי מרים. משה בן מול פורטונה. שמחה בת קמיר, אמיל חיים בן עזו עזיזה, רחל בת מיה, ראובן בן חנינה, אליהו בן מרים, נסים חי הורבט בן ג'זיל.

היא ההתחברות עם עובדי ה', להורות את הדרך לכו בה. את הכהן הגדול היו מפרישים שבעה ימים קודם יום הקדוש, והוא היה יושב ומתבודד בימים האלו. על כן, כשנגמרה עבודת יום הכיפורים אמר הכתוב: **"וּבָא אֶהָרֶן אֶל אֶהָל מוֹעֵד"**, שהוא בית המדרש, **"וּפָשַׁט אֶת בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ"**, את הבדידות שהוא לבש **"בָּבֹאוּ אֶל הַקֹּדֶשׁ"** ונהיה פרוש מכל ישראל שבעה ימים. ואת הבגדים שהפשיט **"הַנִּיחָם שָׁם"**, השאיר את הבדידות מונחת בצד עד השנה הבאה, ולא ישתמש בה כל השנה, אלא יהיה מעורב עם הבריות, וישפיע ויאציל עליהם מרוחו הקדושה והטהורה, כדכתיב (דברים לג. י) **"יורו משפטיך ליעקב"** **ספר "ילקוט מאיש לרעהו"**

לְפָנַי ה' תִּטְהָרוּ (טז. ל)

הנה, יום כיפור לא חל ביום ראשון, לא בשלישי ולא בשישי. הוא יכול לחול בימים שני, רביעי, חמישי ושבתי. במשנה (כלים יז. יד) שנינו: יש במה שנברא ביום הראשון טומאה, בשני אין טומאה, בשלישי יש בו טומאה, ברביעי ובחמישי אין בהם טומאה, וכל שנברא ביום השישי טמא. כלומר, מה שנברא ביום ראשון, השמים והארץ, מטמא. הנברא ביום שני, הרקיע לא מטמא. הנברא ביום השלישי, כלים מעץ יכולים לקבל טומאה. הנברא ביום הרביעי, השמש הירח והכוכבים, וכן ביום החמישי, הדגים והעופות, אינם יכולים לטמא. הנברא בים השישי, אדם יש טומאה בעצמותיו. אם עושים מהם כלי הכלי טמא. נמצאנו למדים שהנבראים בימים ראשון שלישי וחמישי יש בהם טומאה, בימים אלו לא יחול יום כיפור, ובימים שאין טומאה, יכול לחול יום הכיפורים. פלאי פלאים! **ספר "יחי ראובן"**

וְנִתְחַי פָּנַי בְּנֶפֶשׁ הָאֶכְלָת אֶת הַדָּם וְהִכְרַתִּי אֶתָּה מִקְרַב עַמָּה. פִּי נֶפֶשׁ הַבֶּשֶׂר בְּדָם הוּא (יז. י-יא)

התורה נותנת טעם והסבר מדוע אסורה אכילת הדם באיסור כזה חמור שעונשו כרת: **"כי נפש הבשר בדם היא"**. דברים מופלאים כותב ה"אור החיים" **הקדוש:** הכתוב בא לפרש מה טעם נכרתה נפש האוכלת דם? לפי שבדם בעלי החיים יש ה"נפש", ובאכילת הדם נותן הוא בתוכו את הנפש הבהמית. אלא שיש להקשות מדוע אמר **"נפש הבשר"**, ולא אמר **"כי נפש בדם היא"**? ברם נתחכם הכתוב לפרש ולהשיב על שאלת השואל, מדוע נאסר רק דמה של הבהמה ולא בשרה, והרי גם בבשר קיימת חיות הבהמה, א"כ מה טעם אין הבשר גורם פגם בנפש האוכלו? על כך משיבה התורה באומרה שאין הדבר כן, והנפש הבהמית אינה מצויה בבשרה כל עיקר, אלא **"כי נפש הבשר בדם היא"** הוא הוא אשר מחיה את הבשר, ואין נפש בבשר כל עיקר. תכונה זו היא המבדילה בין בני האדם לבין בעלי החיים. בני האדם, התפשטות חיוניותו היא גם בבשר וגם בעצמות, והא נקרא בספר הקבלה **"הבלא דגומי"**, כי גם לאחר כמה שנים מפטירתו הוא עודנו נשאר בעצמות. לכן הצדיקים

יוסף גרמון כולל עקס לע בען
לכל עניני הדף נא לפנות במייל ל:
germon73@hotmail.fr
ניתן למצוא את העלון
www.kollel-aixlesbains.fr